

Aan Gerard Reve.
Einde Graslandweg
te Hemelrijk

Pikedyk, 1 juni 2018

Ha, lieve guitige Gerard,

Wat een verrassing dat je weer een postadres hebt!

Laatst stond ik aan je deur. Op een zaterdagochtend, het was mooi weer. Wat laat: een hotemetoot had al gesproken maar ik hoorde nog het de inzegening door een priester, die wijwater sprenkelde over een gedenksteen tot jouw ere neergelegd voor de ingang van je postzegelkuintje in Greonterp.

Er waren tientallen mensen, leden van genootschapper met jouw naam, allemaal lezers van je die je jaren geleden rode hoontjes bezorgde. We verlustigden ons aan jouw lekhernijen. Teigelje en Woelrat hadden het weer goed voor elkaar, iedereen voelde zich opgelaten. We bekeken aandenkens van je in het 'kapeltje', waar je vroeger rondstruinde en tuurde in de wijdsheid van de weilanden die na jouw vertrek weinig is veranderd, alleen het gras kent geen bloemen meer.

Op een vijftal plekken in de buurt zijn hoge opengeslagen boeksterven geplaatst met teksten van jou, o.a. ~~teigelje~~ voor het huis van je vriend in Westhem en in Blauwhuis niet ver van de 'Friendship' natuurbijk.

De eerste keer dat ik bij je kwam was met Neindert die later brugwachter werd onder Wolsum. Je ontgroende me die middag in stijl, vroeg of ik geen trek had want je had iets lekkers gemaakt. Voordat ik begreep wat er gebeurde kwam je al uit je keukentje met een bord met slablaadjes en iets wat op een worst leek. Ik tastte meteen toe en toen gleed je piemel van het bord weer terug in je gulp.

De lachsalvoer van de jongelieden in de kamer, hoor ik nog weleens. Van de schrik of zenuwen ~~knastte~~ ik me waar je we en terwijl ik even zittera tot rust wilde komen heek ik pardoes je kamer in. Jaren later vroeg ik Teigelje of je er een one way screen had laten maken, zo uitgedijd was intussen mijn herinnering, maar hij zei dat het maar om een klein gaatje ging dat je had laten boren om te kunnen zien of je bezoek er het licht wel uitdeed. Je lette op de kleintjes...

Met jou kun je altijd lachen! In de herik te Venendaal speelden we verstoppertje en belandden we in een biecht hokje. Ach, die herinneringen... Weet je nog dat je in Greonterp een kabouter op tafel had staan? Toen ik zelf jaren later een kabouter werd van de Orenje Krystaet, moest je er niks meer van hebben. Ineens behoorde ik tot het opstandigste kuintje ~~waar je niet veel van moest hebben~~. Hoewel speels was het jou veel te naïef en gevaarlijk. Waarom niet het bestaande bestendiger als de wereld toch al uit het heftal dreigde te rollen? Tij had de Heer al gevonden als enige vastigheid in je leven - een viervoeter. Het was je om zijn moeder te doen natuurlijk.

Maar je meende het, je was oprecht in je geloven. Toen mijn broertje stierf wist je tot troost een aantal passende teksten uit het heilig boek te noemen - zo uit je hart. Vooral hiervoor ben ik je dankbaar en kan ik geen kwaad woord over je horen. Betalve je woord mis ik je daad.

Warme groet!

Simen de Jong

P.S. zou je daarboven een plaatsje voor me wille vrijhouden?